

การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลกับการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น
: กรณีศึกษาการพัฒนากระบวนการบริการสาธารณะในยุคดิจิทัล*

THE INTEGRATION OF DIGITAL TECHNOLOGY IN LOCAL ADMINISTRATION
: A CASE STUDY ON PUBLIC SERVICE DEVELOPMENT IN THE DIGITAL ERA

รัฐบุรุษ คัมทรัพย์, สิปปณรงค์ กาญจนาวงศ์ไพศาล

Ratthaburut Kumsab, Sipnarong Kanchnawongpaisan

มหาวิทยาลัยชินวัตร

Shinawatra University

Corresponding Author E-mail: ratthaburut12@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1. ศึกษาระดับ ของตัวแปร ด้านการยอมรับเทคโนโลยี ทรัพยากรและความสามารถ การบริหารจัดการทรัพยากร การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ที่ส่งผลต่อการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลกับการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น 2. ศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรระหว่าง การยอมรับเทคโนโลยี ทรัพยากรและความสามารถ การบริหารจัดการทรัพยากร การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ที่ส่งผลต่อการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลกับการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น และ 3. วิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุของ การยอมรับเทคโนโลยี ทรัพยากรและความสามารถ การบริหารจัดการทรัพยากร การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ที่ส่งผลต่อการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลกับการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยศึกษาจากประชากร คือ กลุ่มผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งประเทศไทย คำนวนได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างได้ 667 ตัวอย่าง ทำการวิเคราะห์ทางสถิติด้วย โมเดลสมการโครงสร้าง แบบวิธี PLS-SEM กำหนดค่าความเชื่อมั่นที่ .05

ผลการวิจัยพบว่า การยอมรับเทคโนโลยีและทรัพยากรมีบทบาทสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพของการบริหารจัดการและการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลช่วยเสริมสร้างความโปร่งใส การตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน และความยั่งยืนของการให้บริการสาธารณะ งานวิจัยนี้ยังให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาทรัพยากรบุคคล การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยี และการวิจัยเพิ่มเติมเพื่อประเมินผลลัพธ์ของการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผลการวิจัย

สามารถนำไปใช้ในการพัฒนานโยบายและกลยุทธ์ที่เหมาะสมสำหรับการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นในยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล; การปกครองส่วนท้องถิ่น; การให้บริการสาธารณะ

Abstract

This research aimed to: 1. examine the levels of variables, including technology acceptance, resources and capabilities, resource management, and digital technology utilization, that influence the integration of digital technology in local administration; 2. investigate the relationships between these variables and their impact on the integration of digital technology in local administration; and 3. analyze the causal factors of technology acceptance, resources and capabilities, resource management, and digital technology utilization influencing the integration of digital technology in local administration. The study population consisted of local administrative organization executives across Thailand, with a calculated sample size of 667. The research employed Partial Least Squares Structural Equation Modeling (PLS-SEM) with a confidence level 0.05.

The findings revealed that technology acceptance and resources significantly enhance resource management efficiency and digital technology utilization in local administrative organizations. The integration of digital technology was found to promote transparency, responsiveness to public needs, and sustainability in public service delivery. The study offers recommendations for human resource development, investment in technological infrastructure, and further research to evaluate the outcomes of digital technology use in local administration. These findings provide valuable insights for formulating effective policies and strategies for regional governance in the digital era.

Keywords: Digital Technology Integration; Local Administration; Public Service Delivery

บทนำ

ในยุคดิจิทัลที่เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนทุกภาคส่วนของสังคม (ชัยภูมิ ธีรวิทย์ และคณะ, 2567) การบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทยได้เริ่มหันมาใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการสาธารณะ (พระมหาอดิศักดิ์ คุเวสโก และคณะ, 2565) อย่างไรก็ตาม การปรับตัวให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว

ยังคงเป็นความท้าทาย (วันชัย มีชาติ, 2565) เนื่องจากระบบการบริหารจัดการในระดับท้องถิ่นมักประสบปัญหาด้านทรัพยากร บุคลากร และเทคโนโลยี (สกล สุขเสริมส่งชัย และคณะ, 2565) การวิจัยในด้านนี้มีความจำเป็นในการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจว่าเทคโนโลยีสามารถนำมาใช้เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างไร (Erete & Burrell, 2017) การบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นที่ขาดการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลอาจส่งผลกระทบต่อคุณภาพของบริการสาธารณะและการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชน (สุชัยบดี ขาวขำ และคณะ, 2567) องค์การที่ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับเทคโนโลยีใหม่ ๆ อาจเผชิญกับความล่าช้าในการดำเนินงาน ขาดความโปร่งใส และไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (วชิรพัฒน์ หวังหมูกกลาง และคณะ, 2567) ดังนั้น การศึกษาวิธีการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง แม้จะมีงานวิจัยจำนวนมากเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีในภาครัฐ แต่การศึกษาเกี่ยวกับการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลในระดับการปกครองส่วนท้องถิ่นยังมีอยู่อย่างจำกัด โดยเฉพาะในบริบทของประเทศไทย ซึ่งมีลักษณะเฉพาะทางสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ การศึกษาในประเด็นนี้จึงจำเป็นเพื่อเติมเต็มช่องว่างดังกล่าวและสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการบูรณาการเทคโนโลยี

การศึกษานี้จะช่วยส่งเสริมความรู้ในด้านการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นและการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาโยบายและการปฏิบัติจริง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความโปร่งใสในระบบบริการสาธารณะ นอกจากนี้ ยังช่วยส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนและสร้างความไว้วางใจในระบบการปกครอง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับ ของตัวแปร ด้านการยอมรับเทคโนโลยี ทรัพยากรและความสามารถในการบริหารจัดการทรัพยากร การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ที่ส่งผลต่อการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลกับการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรระหว่าง การยอมรับเทคโนโลยี ทรัพยากรและความสามารถในการบริหารจัดการทรัพยากร การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ที่ส่งผลต่อการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลกับการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น
3. เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุของ การยอมรับเทคโนโลยี ทรัพยากรและความสามารถในการบริหารจัดการทรัพยากร การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ที่ส่งผลต่อการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลกับการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบของการวิจัย

รูปแบบการวิจัยที่ใช้ คือ การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research)

2. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างสำหรับการศึกษารั้งนี้ คือผู้บริหารหน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศไทย จำนวน 7,850 แห่ง ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด 76 แห่ง เทศบาลนคร 30 แห่ง เทศบาลตำบล 192 แห่ง เทศบาลตำบล 2,247 แห่ง องค์การบริหารส่วนตำบล 5,303 แห่ง และ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ (กรุงเทพมหานครและพัทยา) 2 แห่ง (กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น, 2567) ทำการคำนวณกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป G*Power ด้วยการกำหนดค่าอิทธิพล (effect size) ระดับปานกลาง เท่ากับ 0.3, ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ (error. Porb) ที่ 0.05 และ ค่าอำนาจการทดสอบ (Power of the test) $(1-\beta \text{ err prob})$ ที่ 0.8 (Hair et al., 2010) โดยที่งานวิจัยนี้มีตัวแปรสังเกตได้ (Observed Variables) 18 ตัวแปร ผู้วิจัยจึงกำหนด ค่าองศาอิสระ (Degree of freedom) โดยใช้สูตร $[NI(NI+1)/2-NP]$ (เมื่อกำหนด NI หมายถึง จำนวนตัวแปรสังเกตได้ และ NP หมายถึง จำนวนพารามิเตอร์ที่ต้องประมาณค่า) ดังนั้นผลจากการคำนวณค่าองศาอิสระของโมเดล เท่ากับ $16(16+1) / 2 - 22 = 114$ กลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้จึงเท่ากับ 667 ตัวอย่าง

2.2 ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของประชากรที่ใช้ในการศึกษาทั้งหมดอย่างเหมาะสมและแม่นยำที่สุด ในขั้นตอนแรก ผู้วิจัยแบ่งพื้นที่ออกเป็น 7 กลุ่ม (Cluster) ประกอบด้วย ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันตก ภาคใต้ และเขตปกครองพิเศษ (กรุงเทพมหานครและพัทยา) หลังจากนั้น เพื่อป้องกันการเกิดอคติในการวิจัย (Bias) ผู้วิจัยทำการสุ่มหน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เลือกไว้โดยไม่เลือกตามขนาดของประชากรหรืองบประมาณที่ท้องถิ่นนั้น ๆ และใช้วิธีการสุ่มแบบเป็นระบบ (Systematic Sampling) โดยการกำหนดหน่วยการคัดเลือกไว้ที่ 4 (หน่วยการคัดเลือกได้จากการสุ่ม) จากนั้นทำการเลือกแบบเป็นระบบจากหน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของทั้ง 7 กลุ่มที่ได้ทำการแบ่งไว้ในขั้นตอนแรก เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีการกระจายตัวอย่างสมดุล ผู้วิจัยได้ทั้งสิ้น 1,963 หน่วยงาน เมื่อได้ขนาดตัวอย่างจากขั้นตอนที่สองแล้ว ผู้วิจัยทำการสุ่มผู้ตอบแบบสอบถามจากหน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ได้รับการสุ่มจากขั้นตอนก่อนหน้า โดยใช้วิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ในแต่ละกลุ่ม โดยในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยกำหนดชั้นภูมิตามจำนวนประชากรของแต่ละกลุ่ม และขั้นตอนสุดท้าย เพื่อให้ได้ผลในการวิจัยที่แม่นยำที่สุด ผู้วิจัยได้กำหนดคุณสมบัติของตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ดังต่อไปนี้ 1. เป็นผู้บริหารองค์กรส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ 2. เป็นผู้ที่มีความจอตัดสินใจในการวาง

นโยบายในองค์กร และ 3. เป็นผู้ที่มีการใช้เทคโนโลยีในการบริหารหน่วยงานอย่างต่อเนื่อง จนครบจำนวน 667 ตัวอย่างที่ได้คำนวณไว้ ระยะเวลาในการศึกษา จนถึงขั้นตอนการเก็บแบบสอบถาม ตั้งแต่ เดือนมกราคม 2567 ถึง พฤษภาคม 2567 รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 5 เดือน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ใช้แบบสอบถามเชิงโครงสร้าง (Structured Questionnaire) รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง และวัดตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล เช่น การยอมรับเทคโนโลยี และการบริหารจัดการทรัพยากร เป็นต้น

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลผ่านการใช้แบบสอบถามเชิงโครงสร้าง (Structured Questionnaire) ที่ผู้วิจัยออกแบบมาเพื่อวัดปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลกับการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้วิจัยทำการทดสอบ ความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบสอบถามด้วยการแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) จำนวน 3 ท่าน โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Items Congruency) ตามวิธีของ Rovinelli & Hambleton (1977) ได้ค่าตรวจสอบที่ 0.67 ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์ การทดสอบ (Jusoh et al., 2018) หลังจากนั้น ผู้วิจัยทำการทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา จำนวน 30 ราย (Try Out) แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของ ครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) (Cronbach, 1951) ได้ผลการทดสอบที่ .861 จากการทดสอบถือว่าแบบสอบถาม มีความเที่ยงตรงและแม่นยำ ผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบไปใช้จริงในการวิจัย

5. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามจะถูกนำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ เพื่อทดสอบผลกระทบของสื่อสังคมออนไลน์ต่อการเคลื่อนไหวทางการเมือง โดยใช้การวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง (Structural Equation Modeling: SEM) ด้วยวิธี PLS-SEM โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Jamovi รุ่น 2.3.28 ในการวิเคราะห์ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความสัมพันธ์ แบบเพียร์สัน (Pearson's Correlations) และโปรแกรม SmartPLS รุ่น 4 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยด้านประชากรศาสตร์พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 667 คน ประกอบด้วยผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศ โดยมีสัดส่วนเพศชาย ร้อยละ 60 และเพศหญิง ร้อยละ 40 กลุ่มอายุของผู้ตอบแบบสอบถามแบ่งเป็น ต่ำกว่า 30 ปี ร้อยละ

15, อายุ 30-40 ปี ร้อยละ 35, อายุ 41-50 ปี ร้อยละ 30 และมากกว่า 50 ปี ร้อยละ 20 ในส่วนของระดับการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 50 ปริญญาโท ร้อยละ 48 และปริญญาเอก ร้อยละ 2 สำหรับประสบการณ์การทำงาน พบว่ามีประสบการณ์น้อยกว่า 5 ปี ร้อยละ 20, 5-10 ปี ร้อยละ 30, 11-20 ปี ร้อยละ 30 และมากกว่า 20 ปี ร้อยละ 20 โดยตำแหน่งของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด/เทศบาล ร้อยละ 25, ปลัดองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ร้อยละ 35, รองปลัดหรือผู้อำนวยการกองฯ ร้อยละ 30 และตำแหน่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ร้อยละ 10

ตารางที่ 1 ตารางสรุปค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เพียร์สัน ระหว่างตัวแปรสังเกตได้

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
T1	(.84)	.55**	.33**	.23**	.24**	.27**	.35**	.88**	.55**	.29**	.10**	.22**	.26**	.20**	.21**	.02
T2		(.84)	.42**	.25**	.22**	.26**	.36**	.88**	1.00**	.43**	.22**	.22**	.30**	.22**	.22**	.05
T3			(.85)	.27**	.30**	.27**	.28**	.42**	.42**	.73**	.16**	.16**	.21**	.26**	.28**	.11**
R1				(.85)	.44**	.42**	.30**	.27**	.25**	.12**	.10**	.14**	.18**	.26**	.09**	.13**
R2					(.85)	.51**	.35**	.27**	.22**	.15**	.07**	.12**	.19**	.31**	.22**	.13**
R3						(.85)	.49**	.31**	.26**	.15**	.13**	.15**	.26**	.21**	.15**	.11**
R4							(.84)	.41**	.36**	.28**	.22**	.25**	.38**	.24**	.24**	.13**
M1								(.85)	.88**	.41**	.18**	.25**	.32**	.24**	.24**	.04
M2									(.84)	.43**	.22**	.22**	.30**	.22**	.22**	.05
M3										(.86)	.36**	.28**	.26**	.30*	.30**	.11**
U1											(.85)	.41**	.24**	.23*	.17*	.17**
U2												(.84)	.38**	.21**	.24**	.08**
U3													(.89)	.29**	.19**	.22**
D1														(.84)	.29**	.18**
D2															(.84)	.21**
D3																(.86)
Min	1.33	1.33	2.33	1.67	1.67	1.33	1.67	1.33	1.67	1.33	1.00	1.00	1.00	1.00	1.33	1.33
max	5.00	5.00	4.67	5.00	5.00	4.67	5.00	5.00	5.00	4.67	4.67	5.00	5.00	4.67	4.67	5.00

หมายเหตุ ** หมายถึง นัยสำคัญที่ .01 *นัยสำคัญที่ .05

จากตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดมีความเชื่อมั่นภายในที่ดีมาก โดยมีค่า Cronbach's Alpha อยู่ระหว่าง 0.84 ถึง 0.89 แสดงถึงความน่าเชื่อถือในการวัดสูง ความสัมพันธ์ภายในกลุ่มตัวแปร เช่น การยอมรับเทคโนโลยี (T1-T3), ทักษะและความสามารถ (R1-R4), การบริหารจัดการทรัพยากร (M1-M3), การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล (U1-U3) และการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลกับการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น (D1-D3) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในระดับปานกลางถึงสูง (ระหว่าง 0.27** ถึง 0.88**) ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปร เช่น การยอมรับเทคโนโลยีมีความสัมพันธ์กับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล และทักษะและความสามารถ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการทรัพยากร โดยพบว่ามีความสัมพันธ์ในระดับต่ำถึงปานกลาง (ระหว่าง 0.22** ถึง 0.55**)

ตารางที่ 2 ผลการทดสอบองค์ประกอบภายนอกของโมเดล (Outer Model)

ตัวแปร	ตัวแปร สังเกต ได้	ค่าน้ำหนัก องค์ประกอบ	ค่าน้ำหนัก องค์ประกอบ ² (Loading ²)	Average Variance Extracted (AVE)	Cronbach's Alpha	Composite Reliability (CR)	
						Dijkstra-Henseler's rho (ρ_A)	Joreskog's rho (ρ_C)
การยอมรับ เทคโนโลยี (TAM)	T1	0.79	0.62	0.62	0.70	0.74	0.83
	T2	0.88	0.77				
	T4	0.68	0.46				
ทรัพยากรและ ความสามารถ (RBV)	R1	0.66	0.44	0.56	0.74	0.78	0.83
	R2	0.71	0.50				
	R3	0.80	0.64				
	R4	0.80	0.64				
การบริหาร จัดการทรัพยากร (RM)	M1	0.93	0.86	0.72	0.80	0.84	0.88
	M2	0.93	0.86				
	M3	0.66	0.44				
การใช้เทคโนโลยี ดิจิทัล (TU)	T1	0.79	0.62	0.56	0.71	0.72	0.79
	T2	0.88	0.77				
	T3	0.68	0.46				
การบูรณาการ เทคโนโลยีดิจิทัล (DI)	S1	0.79	0.62	0.58	0.74	0.71	0.73
	S2	0.74	0.55				
	S3	0.61	0.37				

หมายเหตุ AVE: Average Variance Extract, CR.: Composite Reliability, α : Cronbach's alpha

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการวิเคราะห์ผลการทดสอบองค์ประกอบภายนอกของโมเดล (Outer Model) พบว่า การยอมรับเทคโนโลยี (TAM) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง 0.68-0.88, AVE = 0.62, Cronbach's Alpha = 0.70 และ Composite Reliability (CR) = 0.83 แสดงถึงความสอดคล้องภายในที่ดี ทรัพยากรและความสามารถ (RBV) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง 0.66-0.80, AVE = 0.56, Cronbach's Alpha = 0.74 และ CR = 0.83 สะท้อนความเชื่อมั่นที่ดี การบริหารจัดการทรัพยากร (RM) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุดถึง 0.93, AVE = 0.72, Cronbach's Alpha = 0.80 และ CR = 0.88 แสดงถึงความมั่นคงในการวัดสูงสุด การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล (TU) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง 0.68-0.88, AVE = 0.56, Cronbach's Alpha = 0.71 และ CR = 0.79 สอดคล้องในระดับดี การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล (DI) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ 0.61-0.79, AVE = 0.58, Cronbach's Alpha = 0.74 และ CR = 0.73 บ่งบอกถึงความสอดคล้องในระดับปานกลาง โดยสรุปตัวแปรทั้งหมดมีค่าความเชื่อมั่นและความสอดคล้องภายในที่ยอมรับได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบองค์ประกอบภายใน (Inner Model) ค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางและขนาดอิทธิพล

เส้นทาง	Path Coefficient	t-value	p-value	f ² Effect Size
การยอมรับเทคโนโลยี → การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล	0.24	5.39	0.00	10.00
การยอมรับเทคโนโลยี → การบริหารจัดการทรัพยากร	0.98	136.21	0.00	0.50
ทรัพยากรและความสามารถ → การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล	0.25	5.96	0.00	0.15
ทรัพยากรและความสามารถ → การบริหารจัดการทรัพยากร	0.37	2.61	0.00	0.06
การบริหารจัดการทรัพยากร → การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล	0.21	7.24	0.00	0.04
การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล → การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล	0.31	5.40	0.00	0.10

จากตารางที่ 3 การวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) พบว่า เส้นทางความสัมพันธ์ทั้งหมดมี ค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง (Path Coefficient) เป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ โดยเส้นทางที่สำคัญที่สุดคือ การยอมรับเทคโนโลยี → การบริหารจัดการทรัพยากร มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง 0.98, t-value 136.21 และขนาดอิทธิพล (f^2) 0.50 ซึ่งบ่งบอกถึงผลกระทบที่สูงมาก นอกจากนี้ การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล → การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล มีค่าสัมประสิทธิ์ 0.31 และขนาดอิทธิพล 0.10 แสดงถึงผลกระทบในระดับปานกลาง ส่วน ทรัพยากรและความสามารถ → การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล (0.25, $t = 5.96$, $f^2 = 0.15$) และ การยอมรับเทคโนโลยี → การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล (0.24, $t = 5.39$, $f^2 = 10.00$) มีผลกระทบในระดับปานกลางเช่นกัน ด้าน การบริหารจัดการทรัพยากร → การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล (0.21, $t = 7.24$, $f^2 = 0.04$) และ ทรัพยากรและความสามารถ → การบริหารจัดการทรัพยากร (0.37, $t = 2.61$, $f^2 = 0.06$) มีผลกระทบในระดับต่ำถึงปานกลาง โดยสรุปผลการวิเคราะห์ชี้ให้เห็นว่า การยอมรับเทคโนโลยี และ ทรัพยากรและความสามารถ มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริม การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล และ การบริหารจัดการทรัพยากร ซึ่งส่งผลต่อการ บูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล ในระบบการบริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ตัวแปรภายใน (Endogenous Variable) R^2 Adjusted R^2 และ Q^2 Values

ตัวแปรภายใน (Endogenous Variable)	R^2	Adjusted R^2	Q^2 (Predictive Relevance)
การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล	0.20	0.19	0.09
การบริหารจัดการทรัพยากร	0.92	0.92	0.66
การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล	0.18	0.18	0.09

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ตัวแปรภายใน (Endogenous Variables) พบว่า การบริหารจัดการทรัพยากร มีค่า R^2 เท่ากับ 0.92, Adjusted R^2 เท่ากับ 0.92 และค่า Q^2 เท่ากับ 0.66 แสดงถึงความสามารถในการอธิบายความแปรปรวนได้สูงสุดถึง 92% และมีความแม่นยำในการทำนายในระดับดีเยี่ยม ขณะที่ การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล มีค่า R^2 เท่ากับ 0.20, Adjusted R^2 เท่ากับ 0.19 และค่า Q^2 เท่ากับ 0.09 บ่งบอกว่าตัวแปรต้นสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ 20% ซึ่งอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง ด้าน การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล มีค่า R^2 เท่ากับ

0.18, Adjusted R^2 เท่ากับ 0.18 และค่า Q^2 เท่ากับ 0.09 ซึ่งแสดงถึงความสามารถในการอธิบายความแปรปรวนได้ 18% โดยรวมแล้ว ตัวแปร การบริหารจัดการทรัพยากร มีความสามารถในการทำนายและอธิบายความแปรปรวนได้สูงที่สุด ในขณะที่ตัวแปร การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล และการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล ยังอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง ซึ่งบ่งชี้ถึงความจำเป็นในการพิจารณาปัจจัยอื่น ๆ ที่อาจส่งผลเพิ่มเติมในการอธิบายและทำนายความแปรปรวน

ตารางที่ 5 สัมประสิทธิ์เส้นทาง สำหรับ อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวม

ประเภทอิทธิพล	เส้นทาง	สัมประสิทธิ์เส้นทาง	t-value	p-value
อิทธิพลทางตรง	การยอมรับเทคโนโลยี → การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล	0.24	5.39	0.00
	การยอมรับเทคโนโลยี → การบริหารจัดการทรัพยากร	0.98	136.21	0.00
	ทรัพยากรและความสามารถ → การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล	0.25	5.96	0.00
	ทรัพยากรและความสามารถ → การบริหารจัดการทรัพยากร	0.37	2.61	0.00
อิทธิพลทางอ้อม	การยอมรับเทคโนโลยี → การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล	0.07	3.32	0.00
	ทรัพยากรและความสามารถ → การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล	0.28	6.91	0.00
อิทธิพลรวม	การยอมรับเทคโนโลยี → การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล	0.24	5.39	0.00
	การยอมรับเทคโนโลยี → การบริหารจัดการทรัพยากร	0.98	136.21	0.00
	การยอมรับเทคโนโลยี → การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล	0.28	6.91	0.00
	ทรัพยากรและความสามารถ → การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล	0.25	2.61	0.00
	ทรัพยากรและความสามารถ → การบริหารจัดการทรัพยากร	0.37	5.96	0.00
	ทรัพยากรและความสามารถ → การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล	0.07	2.61	0.00
	การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล → การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล	0.31	7.24	0.00
	การบริหารจัดการทรัพยากร → การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล	0.21	5.40	0.00

จากตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวม พบว่า การยอมรับเทคโนโลยี มีอิทธิพลทางตรงสูงต่อ การบริหารจัดการทรัพยากร (สัมประสิทธิ์เส้นทาง = 0.98, t-value = 136.21, p-value = 0.00) และอิทธิพลทางอ้อมต่อ การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล ผ่านตัวแปรอื่น (สัมประสิทธิ์เส้นทาง = 0.07, t-value = 3.32, p-value = 0.00) ซึ่งทำให้อิทธิพลรวมเท่ากับ 0.28 นอกจากนี้ ทรัพยากรและความสามารถ มีอิทธิพลทางตรงต่อ การบริหารจัดการทรัพยากร (สัมประสิทธิ์เส้นทาง = 0.37, t-value = 2.61, p-value = 0.00) และ การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล (สัมประสิทธิ์เส้นทาง = 0.25, t-value = 5.96, p-value = 0.00) ขณะเดียวกันมีอิทธิพลทางอ้อมต่อ การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล (สัมประสิทธิ์เส้นทาง = 0.28, t-value = 6.91, p-value = 0.00) ทำให้อิทธิพลรวมเพิ่มขึ้นเป็น 0.28 ในเส้นทางอื่น ๆ การบริหารจัดการทรัพยากร (สัมประสิทธิ์เส้นทาง = 0.21, t-value = 5.40, p-value = 0.00) และ การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล (สัมประสิทธิ์เส้นทาง = 0.31, t-value = 7.24, p-value = 0.00) ส่งผลโดยตรงต่อ การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล โดยสรุปพบว่า การยอมรับเทคโนโลยี และ ทรัพยากรและความสามารถ มีบทบาทสำคัญทั้งทางตรงและทางอ้อมในการส่งเสริม การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล ผ่านตัวแปร การบริหารจัดการทรัพยากร และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่มีนัยสำคัญในโมเดลวิจัย

ตารางที่ 6 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	เส้นทาง	สัมประสิทธิ์ เส้นทาง	t-value	p-value	ผลการทดสอบ
H1	การยอมรับเทคโนโลยีส่งผลบวกต่อการบริหารจัดการ ทรัพยากร	0.24	5.39	0.00	Supported
H2	การยอมรับเทคโนโลยีส่งผลบวกต่อการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล	0.98	136.21	0.00	Supported
H3	ทรัพยากรและความสามารถส่งผลบวกต่อการบริหารจัดการ ทรัพยากร	0.25	5.96	0.00	Supported
H4	ทรัพยากรและความสามารถส่งผลบวกต่อการใช้เทคโนโลยี ดิจิทัล	0.37	2.61	0.00	Supported
H5	การบริหารจัดการทรัพยากรส่งผลบวกต่อการบูรณาการ เทคโนโลยีดิจิทัลกับการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น	0.21	7.24	0.00	Supported
H6	การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลส่งผลบวกต่อการบูรณาการ เทคโนโลยีดิจิทัลกับการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น	0.31	5.40	0.00	Supported

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัย พบว่าระดับของตัวแปรในการวิจัย ได้แก่ ด้านการยอมรับเทคโนโลยี ด้านทรัพยากรและความสามารถ ด้านการบริหารจัดการทรัพยากร และด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล อยู่ในระดับที่เหมาะสมต่อการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานของเมฮาสิทธิ์ จันทระเสวต และคณะ (2567) ที่ระบุว่า การยอมรับเทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการสร้างรากฐานสำหรับการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนาการให้บริการต่อภาคประชาชน นอกจากนี้ทรัพยากรและความสามารถยังมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างประสิทธิภาพการดำเนินงานให้มีความสอดคล้องกับนโยบายจากภาครัฐสู่ประชาชนผู้เข้ารับบริการ ซึ่งสนับสนุนข้อเสนอของ Barney (1991) ที่เน้นความสำคัญของทรัพยากรที่มีคุณค่าและหายากในการสร้างความได้เปรียบเชิงการแข่งขันเพื่อได้ประสิทธิภาพสูงสุด ความสัมพันธ์ของตัวแปรความสัมพันธ์เชิงบวกและมีนัยสำคัญระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ชี้ให้เห็นถึงการพึ่งพากันระหว่างการยอมรับเทคโนโลยี การบริหารจัดการทรัพยากร และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับดวงสมร สุทธิวงศ์กุล (2563) และ Moon (2002) ที่ระบุว่า การใช้ระบบ e-Government สามารถเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานขององค์กรและเสริมสร้างความโปร่งใสในการบริการ ส่งผลให้ประชาชนผู้เข้ารับบริการมีความมั่นใจว่าจะได้รับการบริการอย่างดีที่สุด และเท่าเทียมที่สุด ยกตัวอย่างเช่นการมีช่องทางการสื่อสารจากทางภาครัฐและผู้เข้ารับบริการสามารถเข้าถึงข้อมูลได้อย่างเท่าเทียม ทำให้เกิดความสะดวกสบายและประหยัดเวลาในการเข้ารับบริการ นอกจากนี้ การบริหารจัดการทรัพยากรและการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลยังมีบทบาทสำคัญต่อการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งตรงกับข้อค้นพบของกฤษฎา ประชุมราศรี (2565) และ Bekkers & Homburg (2007) ที่กล่าวถึงการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเพิ่มความสามารถในการตอบสนองต่อความ

ต้องการของประชาชนที่ในปัจจุบันมีความต้องการใช้เทคโนโลยีและมีการเข้าถึงข้อมูลอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดความสะดวกทั้งผู้ให้บริการและผู้รับบริการ

ปัจจัยเชิงสาเหตุการวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุพบว่า การยอมรับเทคโนโลยีมีอิทธิพลสูงสุดต่อการบริหารจัดการทรัพยากรและส่งผลกระทบต่อกระบวนการเทคโนโลยีดิจิทัล เนื่องจากภาคประชาชนต้องมีความรู้ความเข้าใจต่อเทคโนโลยีที่ทางภาครัฐได้จัดไว้เพื่อรองรับการบริการ สอดคล้องกับงานวิจัยของสมชาติ ดีอุดม และคณะ (2567) ที่พบว่า เมื่อประชาชนสามารถเข้าถึงเทคโนโลยีจากทางภาครัฐ จะส่งผลให้เกิดความเข้าใจ และสามารถเข้าถึงได้อย่างสะดวก ตามเป้าประสงค์ของแต่ละองค์กรภาครัฐ ผลการวิจัยนี้สนับสนุนแนวคิดของ Davis (1989) ที่ระบุว่า การรับรู้ประโยชน์และความง่ายในการใช้เทคโนโลยีมีผลต่อการยอมรับและการนำไปใช้งาน ขณะที่ทรัพยากรและความสามารถมีผลต่อทั้งการบริหารจัดการและการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอรนุช ศรีอินทร์ และคณะ (2567) ที่กล่าวถึงความสำคัญของการจัดการทรัพยากรในกระบวนการบูรณาการระบบดิจิทัล ว่ามีความสำคัญต่อการบริหารงานในองค์กร เนื่องจากหากมีการบริหารจัดการทรัพยากรที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ เกิดการประสานงานในการทำงานอย่างต่อเนื่องทำให้การให้บริการมีประสิทธิภาพสูงสุด

โดยสรุป ผลการวิจัยยืนยันว่าการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลกับการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยการสนับสนุนในหลายมิติ รวมถึงการพัฒนาการยอมรับเทคโนโลยี การจัดการทรัพยากร และการบริหารงานที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้านี้และเน้นย้ำถึงความสำคัญของการปรับตัวในยุคดิจิทัล จากผลการศึกษาพบว่า การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลกับการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นกระบวนการที่มีปัจจัยสำคัญหลายด้าน โดยเฉพาะการยอมรับเทคโนโลยีซึ่งมีบทบาทสำคัญในการสร้างความพร้อมและความมั่นใจในการใช้เทคโนโลยีในองค์กร ผลการวิจัยยังพบว่าฐานทรัพยากรและความสามารถขององค์กรเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สนับสนุนการบริหารจัดการทรัพยากรและการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอย่างมีประสิทธิภาพ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างตัวแปรเหล่านี้มีผลต่อความสำเร็จในการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลในระดับท้องถิ่น อีกทั้งการจัดการทรัพยากรและการพัฒนาเทคโนโลยียังช่วยเสริมสร้างความโปร่งใสและเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการประชาชน นอกจากนี้ งานวิจัยนี้ยังเติมเต็มองค์ความรู้เกี่ยวกับการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในบริบทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทย ประโยชน์ของความรู้ความเข้าใจในเทคโนโลยี ทั้งบุคลากรในองค์กรและประชาชนผู้เข้ารับบริการ โดยเน้นถึงความสำคัญของการสนับสนุนจากทุกระดับในองค์กรและการพัฒนาทักษะของบุคลากรในยุคดิจิทัล ผลการวิจัยนี้สามารถนำไปใช้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนา นโยบาย และแผนปฏิบัติการของทั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมถึงการวางแผนนโยบายของรัฐบาล เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความยั่งยืนในการบริหารงาน ทั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาครัฐในอนาคต

องค์ความรู้จากการวิจัย

งานวิจัยนี้นำเสนอองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลในระดับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยพบว่า การยอมรับเทคโนโลยี มีบทบาทสำคัญในการสร้างพื้นฐานสำหรับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและส่งผลต่อการบริหารจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การพัฒนา ทรัพยากรและความสามารถ ขององค์กรสามารถเสริมสร้างการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและเพิ่มขีดความสามารถในการตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างเหมาะสม องค์ความรู้นี้ช่วยเติมเต็มช่องว่างในงานวิจัยด้านการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเน้นถึงความสำคัญของการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล ที่ไม่เพียงแต่พึ่งพาโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีเท่านั้น แต่ยังต้องอาศัยการพัฒนาความสามารถของบุคลากรที่มีอยู่ภายในองค์กร การจัดการทรัพยากรอย่างเหมาะสม และการยอมรับในเทคโนโลยี เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในยุคดิจิทัลอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากผลการวิจัย พบว่าควรมีการพัฒนาบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผ่านการอบรมและสร้างความตระหนักเกี่ยวกับประโยชน์และความสำคัญของเทคโนโลยีดิจิทัล เช่น การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมเฉพาะด้านที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคโนโลยีและการจัดการทรัพยากร เพื่อสร้างทักษะและความพร้อมในการบูรณาการเทคโนโลยีเข้ากับกระบวนการทำงาน

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

ควรมีการสนับสนุนการลงทุนในด้านทรัพยากรดิจิทัลและโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ระบบ e-Government ที่เชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงาน และการจัดหาเทคโนโลยีที่ทันสมัย เพื่อสนับสนุนการให้บริการสาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ การจัดการทรัพยากรอย่างเหมาะสมจะช่วยเพิ่มศักยภาพขององค์กรในการตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาต่อเนื่องในด้านผลกระทบของการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเน้นการประเมินผลเชิงลึกเกี่ยวกับความพึงพอใจของประชาชนและผลลัพธ์ทางเศรษฐกิจและสังคมที่เกิดขึ้น เพื่อพัฒนาแนวทางการบูรณาการเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทยในระยะยาว

เอกสารอ้างอิง

- กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น. (2567). ข้อมูลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. เรียกใช้เมื่อ 15 พฤศจิกายน 2567, จาก <https://www.dla.go.th/work/abt/index.jsp>
- กฤษดา ประชุมราศี. (2565). การประเมินการตอบสนองของการประยุกต์ใช้เครื่องมือดิจิทัลในการรับเรื่องร้องทุกข์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น: กรณีศึกษา เทศบาลนครขอนแก่น. *วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์*, 11(6), 364-373.
- ดวงสมร สุทธิวงศ์กุล. (2563). การพัฒนาทักษะดิจิทัลของบุคลากรภาครัฐไทยสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล. *วารสารการเมือง การบริหาร และกฎหมาย*, 13(1), 197-216.
- ธัญญภัทร์ วีรลักษณ์ภรณ์ และคณะ. (2567). การพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล. *วารสารมณีเชษฐาราม วัดจอมมณี*, 7(5), 1214-1223.
- พระมหาอดิศักดิ์ ควสโก และคณะ. (2565). รัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ : พลังแห่งการขับเคลื่อนการให้บริการสาธารณะของภาครัฐไทย. *วารสารมณีเชษฐาราม วัดจอมมณี*, 5(2), 252-266.
- เมธาสิทธิ์ จันทรสวัสดิ์ และคณะ. (2567). การยอมรับเทคโนโลยีเพื่อการปรับตัวเข้าสู่องค์กรดิจิทัลของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลหนองปรือ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ. *วารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*, 15(1), 323-338.
- วชิรพัฒน์ หวังหมูกกลาง และคณะ. (2567). การปรับตัวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสู่ระบบราชการ 4.0 ด้วยนวัตกรรม. *วารสารการบริหารการจัดการและการพัฒนาที่ยั่งยืน*, 2(3), 268-701.
- วันชัย มีชาติ. (2565). การปรับตัวขององค์การภาครัฐสู่รัฐบาลดิจิทัล: ศึกษากรณีการปรับตัวของกระทรวงการต่างประเทศสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัลตามกรอบของแผนพัฒนารัฐบาลดิจิทัลของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2563-2565 (สารนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- สกล สุขเสริมส่งชัย และคณะ. (2565). การจัดการปกครองในรัฐบาลดิจิทัลในประเทศไทย. *วารสารการบริหารและสังคมศาสตร์ปริทรรศน์*, 5(4), 41-48.
- สมชาติ ดีอุดม และคณะ. (2567). อิทธิพลขององค์ประกอบที่ยอมรับเทคโนโลยีต่อสมรรถนะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของอาสาสมัครสาธารณสุข ประจำหมู่บ้านเพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน. *วารสารปาริชาติ*, 37(4), 938-955.
- สุขัมบดี ขาวขำ และคณะ. (2567). รูปแบบความร่วมมือเชิงบูรณาการในการจัดบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่จังหวัดอุดรธานี. *วารสารสังคมศาสตร์ และวัฒนธรรม*, 8(6), 61-72.
- อรนุช ศรีอินทร์ และคณะ. (2567). ระบบบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์แบบบูรณาการหอสมุดแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (TULIB-HR). *PULNET Journal*, 11(2), 54-71.

- Barney, J. (1991). Firm resources and sustained competitive advantage. *Journal of Management*, 17(1), 99-120.
- Bekkers, V. & Homburg, V. (2007). The Myths of E-Government: Looking Beyond the Assumptions of a New and Better Government. *The Information Society*, 23(5), 373-382.
- Cronbach, L. J. (1951). Coefficient alpha and the internal structure of tests. *Psychometrika*, 16, 297-334.
- Davis, F. D. (1989). Perceived Usefulness, Perceived Ease of Use, and User Acceptance of Information Technology. *MIS Quarterly*, 13(3), 319-340.
- Erete, S. & Burrell, J. O. (2017). *Empowered Participation: How Citizens Use Technology in Local Governance*. Retrieved March 20, 2024, from <https://shorturl.asia/dm3UH>
- Hair, J. F. et al. (2010). *Multivariate Data Analysis: A Global Perspective*. Upper Saddle River.
- Jusoh, Z. et al. (2018). Validity Evidence Using Expert Judgment: A Study of Using Item Congruence Involving Expert Judgements for Evidence for Validity of A Reading Test. Al-Shajarah: *Journal of The International Institute of Islamic Thought and Civilization (Istac)*, (Special Issue: Education 2018), 307-320.
- Moon, M. J. (2002). The Evolution of E-Government among Municipalities: Rhetoric or Reality?. *Public Administration Review*, 62(4), 424-433.
- Rovinelli, R. J. & Hambleton, R. K. (1977). On the Use of Content Specialists in the Assessment of Criterion-Referenced Test Item Validity. *Tijdschrift Voor Onderwijs Research*, 2, 49-60.

